

Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

<https://www.eindtijdbode.nl>

Wederom Mijn volk



*Het boek Hosea over de lotgevallen
van de beide Israëlvolken:*

Te weten:

- **het huis van Juda** (2 stammen), en
- **het huis van Israël** (10 stammen)

H. Siliakus
(21.10.1948 – 10.11.1995)

De bekering van Israël

2

Wij hebben inmiddels vastgesteld dat in de profetieën van de Bijbel sprake is van **een westwaartse trek van Israël**, nadat het door Assyrië was weggevoerd. Diezelfde profetieën vertellen ons ook dat Israël zich na haar wegvoering weer **tot God zou bekeren** en dit zou gebeuren in de nieuwe woonplaats waarheen zij zou trekken. Ook in het boek Hosea wordt ons dit meegedeeld. Zoals bijvoorbeeld in Hosea 13:15 (SV), waar wordt gezegd, dat Efraïm-Israël uiteindelijk vrucht zal dragen – tot **geestelijke vruchtdracht** zal komen – maar eerst moet hij weggevoerd worden (met de verdorrende “oostenwind”, naar het westen dus): *“Want hij zal vrucht voortbrengen onder de broeders; doch er zal een oostenwind komen, een wind des HEE-REN, opkomende uit de woestijn; en zijn springader (HSV: bron) zal uitdrogen, en zijn fontein zal verdrogen....”* Een juistere vertaling van deze tekst is: *“**Hoewel** hij vrucht zal voortbrengen..., **toch** zal er een oostenwind komen...”*. In Hosea 2:13 staat dat God Israël zal lokken en voeren in de “woestijn der volken” (over deze woestijn spraken wij al eerder in hoofdstuk 5 ¹) en dáár – aan het eind van die

¹ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** In de al eerder aangehaalde tekst van Hosea 8:8 lezen wij dat **Israël (de 10 stammen)** in de gebieden van de heidenvolkeren verzeild zou raken. Maar Hosea 9:17 preciseert wat het lot van Israël zou zijn

woestijnreis (Hosea 2:14a); als zij in een vruchtbaar land is aangekomen – zal Hij tot haar hart spreken

3

en zegt dat Israël zal “omzwerven” onder de heidenvolkeren, wat dus zeggen wil: van de ene plaats naar de andere gaan (de verwerping door God, waarover in dit vers ook gesproken wordt zal, zo zullen wij nog zien, maar tijdelijk zijn). Wij moeten ons daarbij kennelijk een “trektocht” voorstellen, want in Hosea 12:10 wordt de tijd die dan aanbreekt voor de 10 stammen vergeleken met de woestijnreis onder Mozes. Uit deze tekst kunnen wij ook afleiden dat het **Israël van de 10 stammen** gedurende zekere tijd weer als een nomadenvolk zou moeten leven. Trouwens, ook al eerder in Hosea wordt, als het gaat over de tijd na de wegvoering, herinnerd aan het verblijf in de woestijn aan het begin van Israëls geschiedenis, namelijk in Hosea 2:13, een tekst waar wij nog op terug zullen komen (merk nu reeds op dat God met de wegvoering van de 10 stammen toch een liefdevolle bedoeling had; het woord “lokken” duidt daarop). En zo gebeurt het ook, volgens Ezechiël 20 vers 35-36. Hier wordt het verblijf van Israël in de “*woestijn van het land Egypte*” (vers 36) gesteld tegenover het verblijf van Israël in de “woestijn der volkeren” (vers 35). Deze laatste woestijn is dus zinnebeeldig bedoeld.

Verder wordt in Jeremia 31:2 gezegd dat Israël na haar wegvoering **genade zal vinden “in de woestijn”**. Uit het feit dat zij niet alleen in het boek Hosea gevonden wordt, volgt dat het hier niet zomaar om een toevallige vergelijking gaat. Het is als het ware een herhaling van de geschiedenis. En er moeten ook overeenkomsten zijn tussen de eerste woestijnreis en de omzwervingen en tochten van **het Israël van de 10 stammen** door de “woestijn der volkeren”. Op zijn minst wel één overeenkomst, namelijk dat het niet allemaal op niets uitloopt – “Israël lost op in de heidenvolkeren” – maar dat aan het eind van de woestijntijd dit Israël als volk een nieuwe woonplaats, een nieuw Kanaän, zal hebben bereikt! De vraag is dan: Waar hebben wij deze nieuwe woonplaats te zoeken? (noot AK)

(wat wijst op [het overtuigingswerk van de Heilige Geest](#)): “Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken. Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop” (Hosea 2:13-14a). En in Hosea 12:10 zegt God, dat Hij Israël wederom in tenten zal doen wonen – zij zullen dus wederom een zwervend bestaan moeten leiden – maar daarna zal Hij **Zich weer aan hen openbaren**: “Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst. **11.** En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken.” (Hosea 12:10-11)

Is dit nu allemaal al vervuld, zal nu vast de vraag zijn, en zo ja, waar, wanneer en wat weten wij daarvan? Laat ons, om op deze vragen een antwoord te krijgen, eerst gaan naar Jeremia 3:8: “Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël overspel had gepleegd, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief (sv: [scheidbrief](#)) gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook hoererij bedrijven.” Daar zegt God dat de wegvoering van het 10-stammenrijk in Assyrische ballingschap beschouwd moet worden als de wegzending van een overspelige vrouw door haar man, met een “scheidbrief” (= verstoting). God verbrak Zijn huwelijk met Israël vanwege haar onbekeerlijkheid. Ook en met name

nog wel **in het boek Hosea wordt over de band tussen God en Israël gesproken als over een huwelijk**. En ook in Hosea wordt over de verstoting of wegzending van Israël gesproken (denk aan Lo-Ammi, wat betekent: niet Mijn volk). In Jesaja 50:1 lezen wij vervolgens dat er een tijd zou komen dat God deze scheidbrief ongedaan zou maken, zou “verscheuren”: *“Zo zegt de HEERE: Waar is de echtscheidingsbrief van uw moeder waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie van Mijn schuldeisers is het aan wie Ik u verkocht heb? Zie, om uw ongerechtigheden bent u verkocht, om uw overtredingen is uw moeder weggezonden.”* Dat is namelijk de zin van de vraag: “Waar is de scheidbrief...?” Wat nu voor een menselijk huwelijk geldt, geldt ook voor **het huwelijk van God met Israël**: ondanks de scheidbrief blijft een vrouw aan haar (ex-)man verbonden tot aan diens dood: *“Want de gehuwde vrouw is door de wet gebonden aan de man zolang hij leeft. Als de man echter gestorven is, is zij ontslagen (sv: vrijgemaakt) van de wet die haar aan de man bond”* (Rom.7:2). God is altijd de eerste Die Zich aan Zijn eigen wetten houdt! Als een getrouwde vrouw echter “van een andere man” wordt, terwijl haar wettige echtgenoot nog leeft, pleegt zij **overspel**: *“Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige genoemd worden. Als haar man echter gestorven is, is zij vrij van de wet, zodat zij geen overspelige is als zij de vrouw van een andere man*

wordt” (Rom.7:3). Dit is al het geval als zij tijdens haar huwelijk ontrouw wordt en gemeenschap heeft met een andere man en het wordt alleen nog maar erger als zij na een scheidbrief te hebben ontvangen met die andere man, of met nog weer een ander, een huwelijk aangaat. Nadat de vrouw overspel heeft gepleegd en berouw heeft, kàn haar man haar weer in genade aannemen (zo deed God bijvoorbeeld met Juda): *“Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij het trouweloze Juda (sv: De afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan de trouweloze Juda)”* (Jer.3:11). Dit kan echter niet als hij haar al een scheidbrief heeft gegeven en heeft weggezonden. Dit alles lezen wij in Deuteronomium 24:1-4: *“Wanneer een man een vrouw genomen heeft en met haar getrouwd is, en het gebeurt dat zij geen genade meer vindt in zijn ogen, omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft, en hij haar een echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) schrijft, die in haar hand geeft en haar uit zijn huis wegstuurt, 2. en als zij dan uit zijn huis vertrekt, weggaat en de vrouw van een andere man wordt, 3. en die laatste man ook een afkeer van haar krijgt, haar een echtscheidingsbrief schrijft, die in haar hand geeft en haar uit zijn huis wegstuurt, of als die laatste man, die haar voor zichzelf tot vrouw genomen heeft, sterft, 4. dan mag haar eerste man, die haar heeft weggestuurd, haar niet terugnemen om hem tot vrouw te zijn, nu zij **onrein***

geworden is; want dat is voor het aangezicht van de HEERE een gruwel. U mag geen zonde brengen over het land (sv: **alzo zult gij het land niet doen zondigen**) dat de HEERE, uw God, u als erfelijk bezit geeft.”

Voor de volledigheid is hier nog aan toegevoegd dat de man – als hij zijn vrouw om een andere reden dan overspel heeft weggezonden (het moet wel om “iets schandelijks” gaan!) en de vrouw heeft ook daarna géén overspel gepleegd – haar in dit geval wel kan terugnemen (let op de woorden “*nu zij onrein geworden is*” [Deut.24:4], wat teruggrijpt op “*de vrouw van een andere man*” worden, wat overspel betekent [Deut.24:2]; als hiervan geen sprake is kan de man haar terugnemen).

Wat is er nu met Israël gebeurd? **Israël pleegde overspel door niet God maar de Baäls na te lopen.** En ondanks herhaald waarschuwen ging zij daarmee maar door, totdat bij God de maat vol was en Hij haar een scheidbrief gaf en haar wegzond in de Assyrische ballingschap. Deze scheidbrief kon overeenkomstig Gods eigen Woord niet meer ongedaan gemaakt worden (omdat het om overspel ging) **TENZIJ DAT DE MAN – God Zelf – ZOU STERVEN!!!** Toch lasen wij in Jesaja 50:1a dat er een tijd zou komen dat de scheidbrief wèl tenietgedaan zou zijn of zijn waarde zou hebben verloren! “*Zo zegt de HEERE: Waar is de echtscheidingsbrief (sv: **scheidbrief**) van uw moeder waarmee Ik haar weggezonden heb? Of wie van Mijn schuldeisers is het aan wie Ik u verkocht heb?*” Wat dan? Zou God

Zijn eigen wet breken of, maar dat lijkt helemaal absurd, zou God dan zijn gestorven? En, om op dit laatste nog even in te gaan, hoe zou God, na te zijn gestorven, Israël Zelf weer als vrouw aan kunnen nemen?

8

Het meest verbazingwekkende is echter gebeurd: **God is GESTORVEN!** Toen Jezus Christus stierf aan het kruishout van Golgotha, was het **God Zelf** Die **stierf!** Jezus was ten volle mens, maar ook ten volle God. Hij was Immanuël, "God met ons". Filipensen 2:6 leert ons dat **Hij was en is God**: "*Die (= Christus Jezus), terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn.*" Het geheimenis van de Goddelijke Drie-eenheid ² en het wonder van de vleeswording maakten

² In Deuteronomium 6:4 staat: "***Luister, Israël! De HEERE, onze God; de HEERE is één! (dus één Persoon!)***."

Dit wordt ook onderschreven door het feit, dat de beide cherubs en het verzoendeksel uit één brok goud moesten worden gesmeed (= geslagen) (zie Exodus 25:18). De beide cherubs en het verzoendeksel beelden onze almachtige God in Zijn drie openbaringsvormen uit. De cherubs beelden de Vader en de Heilige Geest uit, en het verzoendeksel beeldt het Lam, de Zoon van God uit. **Gods wezen is een EENheid. Hij is één Wezen, één Persoon.** De leer, dat God uit 3 Personen bestaat, is een dwaling. Het is dus beter te spreken van de 3 Openbaringsvormen van God, te weten:

- de 1^{ste} Openbaringsvorm van God: de Vader
- de 2^{de} Openbaringsvorm van God: Jezus, de Zoon
- de 3^{de} Openbaringsvorm van God: de Heilige Geest.

Net zoals wij mensen ook bestaan uit: lichaam, ziel en geest.
(noot AK)

het mogelijk dat de onsterfelijke God kon sterven! De reikwijdte van Christus' kruisdood op Golgotha zal een mens hier op aarde nooit ten volle kunnen vatten en één van die onbekende en vergeten aspecten van dit centrale gebeuren in de wereldgeschiedenis is **dat Christus' sterven de scheidbrief – aan het Israël van de 10 stammen gegeven – ongeldig maakte** en het aldus mogelijk maakte voor dit Israël om terug te keren tot haar Man. Als dit tot ons is doorgedrongen, hoe vol betekenis zijn dan de woorden van Johannes de Doper in [Johannes](#) 3:29!: *“Wie de bruid heeft, is de Bruidegom, maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat en hem hoort, verblijdt zich zeer over de stem van de Bruidegom. Deze blijdschap van mij nu is volkomen geworden.”* Waarom sprak Johannes eerst over **“de bruid”**? Waarom moest deze erbij gehaald worden om het verschil tussen Jezus en Johannes de Doper aan te geven? Christus stierf en bracht heil en verlossing aan heel het mensdom. Maar laat ons er niet aan voorbijgaan dat het eerste doel van Jezus' kruisdood was: *“om op te richten de stammen van Jakob en om hen die van Israël gespaard werden (sv: [de bewaarden in Israël](#)), terug te brengen”*, zoals in Jesaja 49:6b staat (waar daarna als tweede doel wordt genoemd: *“een Licht voor de heidenvolken”* en “Heil voor alle volkeren der aarde”). Daarom horen wij Zacharias bij de geboorte van Johannes de Doper ook profeteren over verlossing voor Israël om God te dienen (Luk.1:68-

79) en waren de woorden die de hogepriester Kajafas sprak ook zo belangrijk (Joh.11:49-52):

- “Geprezen zij de Heere, de God van Israël, want Hij heeft naar Zijn volk omgezien en er verlossing voor tot stand gebracht. En Hij heeft een hoorn van zaligheid voor ons opgericht in het huis van David, Zijn knecht, zoals Hij gesproken had bij monde van Zijn heilige profeten, die er door de eeuwen heen geweest zijn, namelijk verlossing van onze vijanden en bevrijding uit de hand van allen die ons haten, om barmhartigheid te bewijzen aan onze (voor)va-deren en te denken aan Zijn heilig verbond, de eed die Hij aan Abraham, onze vader, gezworen heeft om ons te geven, dat wij, verlost uit de hand van onze vijanden, **Hem zouden dienen** zonder vrees, **in heiligheid en gerechtigheid** voor Hem alle dagen van ons leven. En jij, kind (= Johannes de Doper), zult een profeet van de Allerhoogste genoemd worden, want je zult voor het aangezicht van de Heere uit gaan om Zijn wegen gereed te maken, en om Zijn volk kennis van de zaligheid te geven in de vergeving van hun zonden, door de innige gevoelens van barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte naar ons omgezien heeft, om te verschijnen aan hen die gezeten zijn in duisternis en schaduw van de dood, en om onze voeten te richten op de weg van de vrede.” (Luk.1:68-79).
- “En één uit hen, namelijk Kajafas, die datzelfde jaar hogepriester was, zei tot hen: Gij verstaat

niets; En gij overlegt niet, dat het ons nut is, dat één mens sterft voor het volk, en het gehele volk niet verloren ga. En dit zei hij niet uit zichzelf; maar, zijnde hogepriester van datzelfde jaar, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk; En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot één zou vergaderen. (Joh. 11:49-52, SV)

11 Uit de toelichting die Johannes op deze profetie geeft blijkt dat de discipelen des Heren wisten dat **het Israël van de 10 stammen** niet afgeschreven en in de volken opgegaan was, ook al waren toen sedert de wegvoering al meer dan 700 jaren verstreken. “Niet alleen voor dat volk” – het Joodse volk – zou Jezus sterven, maar ook voor “de kinderen Gods die verstrooid waren”, om ze “*tot één (lichaam) te vergaderen*” (SV) (namelijk, dat van de Christelijke Gemeente). Over het heil voor het mensdom wordt in dit gedeelte zelfs niet gesproken. De hier bedoelde “kinderen Gods” zijn natuurlijk geen gelovigen uit de heidenen, want die waren er toen nog niet in grote getale. Het gaat hier om kinderen Gods naar het vlees, **het natuurlijk nageslacht van Abraham**. Let er ook op dat er staat “verstrooid waren”, voltooid verleden tijd, wat duidt op iets dat al gebeurd was toen Kajafas deze woorden uitsprak. Trouwens, wat zei Jezus Zelf in Mattheüs 15:24 (?), “*Hij antwoordde en zei: Ik ben alleen maar gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël.*” Hij zond Zijn discipelen later

naar alle delen van de aarde, maar Zelf was Hij, strikt genomen, slechts gezonden tot “*de verloren schapen van **het huis Israël***” (= **het 10-stammen-rijk**)! Wat zelfs de mogelijkheid inhoudt dat Jezus in de nieuwe woonplaats van Israël heeft verkeerd ³ (lees hiervoor, onder andere, “Stonden Zijn voeten op Engelse bodem?”, van DWL Milo), maar in ieder geval een toespeling is op het verbreken van de “scheidbrief-doem” die op de 10 stammen lag! En als Hij later, na Zijn opstanding, tot de apostelen zegt dat zij het Evangelie moeten prediken “*tot aan het uiterste van de aarde*” (Hand.1:8), zou Hij dan niet in de allereerste plaats bedoeld hebben **West-Europa?**

Uit het voorgaande zal nu duidelijk geworden zijn dat – waar de dood van Christus er eerst tussen moest komen – **de bekering van de 10 stammen een overgaan tot het Christelijk geloof zou moeten inhouden!** Toen de scheidbrief van het Huis van Israël eenmaal door Christus” dood tenietgedaan was en dit volk (deze volkeren, beter gezegd) tot haar God kon terugkeren, kon dit – omdat dan de Nieuwe (tijds)Bede-ling ⁴ is aangebroken –

³ Over dit boeiende onderwerp gaat het, onder andere, ook in dit boek: “**Onbekend Israël – van David tot vandaag**”, zie voor meer info hierover: <https://vlichthus.nl/onbekend-israel-van-david-tot-vandaag/> (noot AK)

⁴ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1^{ste}) komst** aangeeft. (noot AK)

alleen maar betekenen dat zij zich tot Christus zouden bekeren. De geschiedenis leert ons dat dit ook gebeurd is!

13

Want al in de Apostolische eeuw gaan er vanuit Palestina zendelingen naar Engeland om te prediken tot de Britten en de Kelten. Jozef van Arimathea, Simon de Zeloot en zelfs Paulus (die ook in België schijnt te zijn geweest!), om maar enige bekende namen te noemen, hebbend in Engeland gewerkt, zo weten wij uit verschillende historische bronnen. En vanuit Engeland stak men over naar Ierland. Ook in Zuid-Frankrijk is al in die tijd het Evangelie gebracht, naar verluidt en onder andere door Lazarus en zijn beide zusters. Een leerling van Barnabas – Beatus of Suetoniuss – ging in die tijd al van Engeland naar Zwitserland en predikte daar, terwijl een Ierse zending, Mansuetus genaamd, eveneens in de eerste eeuw naar de West-Balkan ging om daar te prediken tot de Gothen, een Israëlvolk dat toen nog op weg was naar het Westen.⁵

Tot een massale bekering tot het Christendom kwam het in de landen rond de Noordzee – waar de Israëlvolkeren hun nieuwe woonplaats hadden gevonden; zie het vorige hoofdstuk – echter pas na ongeveer het jaar 658. Dit jaartal noemden wij reeds in hoofdstuk 4⁶ en wij veronderstelden daar

⁵ Deze gegevens zijn ontleend aan “The hidden centuries” van G. Taylor. (noot HS)

⁶ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Het Israëlvolk van de 10

dat omstreeks deze tijd de straf tijd over Israël zou aflopen. De geschiedenis bevestigt de juistheid van deze veronderstelling. Nadat 7 tijden verstreken waren, begon God opnieuw Zijn oude volk Israël, dat nu woonde in het westen (West-Europa), genadig te zijn. De Evangelie-arbeid werd vanuit Engeland – waar een eenvoudiger en zuiverder Christendom gevonden werd dan in Rome – op het vasteland van West-Europa omstreeks 600 na Christus opnieuw ter hand genomen. De Ierse zendelingen [Columbanus](#), [Gallus](#) en [Kilianus](#) werkten in Frankrijk, Zwitserland en Duitsland. In Nederland (en België) predikte [Eligius](#) (gestorven in 660), maar tot een doorbraak kwam het pas toen de Engelsman [Willibrord](#) hier het Evangelie begon te verkondigen (in 690). Later kwam ook “[Bonifatius](#), die zijn werkgebied tot heel Duitsland uitbreidde, en weer later de Fries [Ludgerus](#), onder wie het volk

stammen diende de Baäls sinds de dagen van Achab (1Kon.16:31) dat is ongeveer 197 jaar (van 919 tot 711 voor Christus). Rekenen wij, omdat de reden die opgegeven wordt voor Israëls ballingschap een zwaardere zonde was, niet met een strafperiode van een zevende deel – zoals voor Juda gold – maar van een **zevenvoud**, dan zou de straf tijd voor Israël tot omstreeks 658 na Christus hebben geduurd. Van 722 voor Christus, $7 \times 197 = 1379$ jaar verder, brengt ons in het jaar 657/658 van onze jaartelling. En dan zijn we in de tijd aangekomen dat in West-Europa **een geestelijk ontwaken** plaats heeft. In de 7^{de} eeuw gaan opnieuw vele predikers – vanuit Engeland en Ierland – in geheel West-Europa het Evangelie prediken en begint de Christelijke godsdienst zich hier voor goed te vestigen. (noot AK)

der Saksen (de Saxons, “zonen van Izaak”) tot bekering kwam. Ansgarius werd de “apostel van het Noorden”: Denemarken, Noorwegen en Zweden.⁷

Nu komen wij tot de behandeling van de belangrijkste teksten uit het boek Hosea, namelijk die teksten welke handelen over deze bekering van Israël in het Westen. De eerste profetische uitspraak hierover vinden wij in Hosea 1 vers 10: *“Toch zal het aantal Israëlieten (sv: het getal der kinderen Israëls) zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: (HSV: Gij zijt) **Kinderen van de levende God.**”* Ondanks hun (tijdelijke) verwerping zullen de Israël stammen toch zeer vermenigvuldigen en tot grote volkeren worden. Dit is geschied in hun nieuwe woonplaats in West Europa. Het is de vervulling van de zegen door God aan Abraham gegeven, welke zegen nimmer in het Oudtestamentische tijdvak vervuld werd (Israël bleef in Palestina toch maar een betrekkelijk klein volkje): *“Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is; en uw zaad zal de poort van zijn vijanden erfelijk bezitten”* (Gen.22:17, sv). Opmerkelijk is dat Hosea hier alleen maar spreekt over *“het zand van de zee”*

⁷ Deze gegevens zijn voornamelijk ontleend uit “Geschiedenis der Christelijke Kerk” van W. Leiboldt. (noot HS)

en **niet** over “*de sterren aan de hemel*”. Dit duidt erop dat het hier om **natuurlijke nakomelingen** gaat en niet om het geestelijk nakomelingschap (alle gelovigen). De tekst hierboven (Hos.1:10) vermeldt verder dat er een tijd zou komen dat voor deze Israëlieten niet langer zou gelden “*Lo-Ammi (= niet Mijn volk)*”, maar dat zij weer de “**kinderen van de levende God**” genoemd zouden worden: “*Zeg tegen uw broeders: Ammi (= Mijn volk)*” (Hos.1:12a). God zou ze opnieuw “**Mijn volk**” noemen. Dit wil dus zeggen dat zij in grote getale, met massa's tegelijk, **tot bekering** zouden komen. Dit is vervuld toen onze volkeren zich tot Christus bekeerden en de heidense goden de rug toekeerden. Dat de levende God sindsdien met hen was – want dat vloeit voort uit het “Mijn volk” zijn – dat vertelt ons de geschiedenis. Het kwam vooral tot uiting na de Kerkhervorming van de 16^{de} eeuw. Hoe groot was eens de macht van het kleine Nederland. Hoe machtig is het Britse wereldrijk voor lange tijd geweest, het rijk waarin de zon nooit onderging. En toen haar macht begon te tanen (= minder werd), rees de ster van dat grote “broedervolk” (Manasse), de Verenigde Staten van Amerika. Nog altijd (geschreven rond 1986, zie de inleiding – AK) domineren de Protestants-Christelijke, Angelsaksische volkeren (**de Israëlvolkeren**) de wereld. Nog altijd is de rest van de wereld van hen afhankelijk, zelfs het atheïstische “Oostblok”. Nog altijd wordt de wereld door Jozef gevoed (vergelijk Gen.22:18, sv): “**En in uw zaad zullen geze-**

gend worden alle volken der aarde, naardien gij *Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.*” Maar wat tot voor kort gold – *“uw zaad zal de poort van zijn vijanden erfelijk bezitten”* (Gen.22:17b, sv) – lijkt nu voorbij te zijn. Doch ook dit is door het profetisch Woord voorzegt. In de eindtijd zou Israël opnieuw afvallig worden en daarom veel van haar macht verliezen. Een zeer donkere tijd zal zij dan tegemoet gaan, de tijd van **“de benauwdheid van Jakob”**⁸: *“Wee! Want die dag is groot, er is er geen als hij* (sv: *O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is*). *Het is een tijd van benauwdheid voor Jakob (= Israël), toch zal hij daaruit verlost worden”* (Jer.30:7, lees ook nog [Ezechiël 38+39](#) en [Joël 2](#) [de links zijn studies met uitleg]). **Deze tijd staan wij nu op het punt om in te gaan.** Wij komen hier later nog over te spreken.

Nu houden we ons bezig met de tijd van **de bekeering van Israël**, die dus ongeveer in 658 na Christus begon. Ook in Hosea 2:6 lezen wij hierover: *“Zij zal haar minnaars najagen, maar hen niet inhalen* (sv: *En zij zal haar boelen⁹ nalopen, maar dezelve niet aantreffen*); *hen zoeken, maar hen niet vinden. Dan zal zij zeggen: Ik ga, ik keer terug naar mijn vorige*

⁸ Zie eventueel ook nog onze (deel)studies [“De benauwdheid van Jakob”, deel 1](#) en [“De benauwdheid van Jakob” deel 2](#) van H. Siliakus. (noot AK)

⁹ Haar boelen = Degenen met wie zij (geestelijk gezien) in overspel leeft. (noot AK)

Man, want toen had ik het beter dan nu.” Op een gegeven moment zou Israël zeggen: *“Ik keer terug naar mijn vorige Man”,* en zich dus **bekeren**. De hier gebruikte woorden herinneren ons aan wat de verloren zoon (in de gelijkenis van Jezus) zei: *“Hoeveel dagloners (sv: **huurlingen**) van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom om van honger. Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u”* (Luk. 15:17b-18). De heilshistorische uitleg van deze gelijkenis doet ons deze “verloren zoon” dan ook kennen als het type van de “verloren schapen Israëls” (de oudste zoon typeert het Joodse volk). Betekent het nu dat Israël met deze terugkeer weer de “vrouw van God” wordt? Ja en neen. Wij hebben er al bij stilgestaan dat **Christus kwam om heil te brengen aan álle volkeren der aarde**, niet alleen heil aan de Israëlnaties maar ook aan de overige volken. De vrouw van God (tevens van Christus) wordt in de Nieuwe (tijds)Bedeling gevormd door alle oprechte gelovigen uit zowel Israël als uit de heidenen. Wij moeten voor ogen houden dat er altijd sprake is van voortgang in Gods werk. In de eindtijd zal dit blijken, als de stap gemaakt wordt **van Gemeente naar Bruidsgemeente**. Wie geen gelijke tred wil houden met God in de afwikkeling van Zijn Raadsplan der eeuwen, zal “verachten in de genade” (= geestelijk gezien in verval geraken)! In de Nieuwe (tijds)Bedeling is Israël dus niet langer alleen, maar samen met alle andere volke-

ren **de vrouw van Christus**, dat wil zeggen: het gelovige deel van Israël en het gelovige deel van de andere volken. Hier hebt u die “rol-overname” van Israël door de Christelijke Gemeente, waarover wij al eerder spraken in hoofdstuk 1.¹⁰ In het Boek [Ruth](#) wordt deze rol-overname voorgesteld door de vervanging van Machlon door Ruth. Het teken van het Nieuwe Verbond is niet de besnijdenis van het vlees, maar de besnijdenis van het hart. Het gelovige Israël is er overigens niet minder de “vrouw van God” om, als zij dit is samen met de gelovigen uit de heidenvolken. Want Christus zou *“die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens scheppen en zo vrede maken.”* (Ef.2:15b)

Dan gaan wij nu naar één van de mooiste gedeelten van het Boek: **Hosea 2 vers 13-16:**

- *“Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden (sv: en zal haar voeren in de woestijn), en naar (beter: tot) haar hart spreken. 14. Ik zal haar*

¹⁰ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Het zal blijken dat door dit thema ook de Nieuwtestamentische Gemeente van Christus in het vizier komt. Niet in parallelie, maar door een historisch “samenvallen” of door een mysterieuze “rol-overname”, zo men wil. Over de [Bruiloft van het Lam](#) wordt weliswaar niet gesproken, maar er wordt wel naar verwezen (in Hosea 2:18-19). Dit samenvallen van de geschiedenis van Efraïm-Israël (= het 10-stammenrijk van het “huis van Israël”) met de geschiedenis van de Gemeente/Kerk van Jezus Christus, waarop wij als het zover is uitgebreid zullen ingaan komt – behalve in de desbetreffende teksten en tekstgedeelten – ook op een andere, bijzondere wijze aan de orde. (noot AK)

daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop. Daar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij wegtrok uit het land Egypte. 15. Op die dag zal het gebeuren, spreekt de HEERE, dat u Mij zult noemen: mijn Man, en Mij niet meer zult noemen: mijn Baäl! 16. Dan zal Ik de namen van de Baäls uit haar mond wegdoen en aan hun namen zal niet meer gedacht worden.”

God zou Israël lokken en voeren in de “woestijn der volken” en dan “tot haar hart spreken”, wat ziet op de **Evangelieprediking in Noordwest-Europa** (Hosea 2:13). Dáár zou God haar weer vruchtbare gronden geven en zo zou het symbolische “Dal van Achor” – dat is het “ongeluks-dal” dat de ballingschap voor Israël was – een “deur van hoop” worden. En daar, in haar nieuwe woonplaats, zou zij – net als ten tijde van de exodus uit Egypte in haar “jeugdtijd” – zingen van verlossing, van verlossing door het bloed van Jezus (Hosea 2:14). Wat een vreugde heeft het Christelijk geloof in onze streken gebracht en hoe heeft dat geloof hier gebloeid! Hosea 2:17 (SV) zegt, dat daarna **een gouden tijd voor dit Christelijk Israël** zou aanbreken, wat ook gebeurd is: *“En Ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal de boog, en het zwaard, en de krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen neerliggen.”* Achor was het

dal waar de overtreder Achan werd gestenigd en begraven: *“En heel Israël stenigde hem (= Achan) met stenen, en zij verbrandden hem met vuur. En zij wierpen stenen over hem, en richtten een grote steenhoop boven hem op, die er is tot op deze dag. Toen liet de HEERE Zijn brandende toorn varen. Daarom gaf men die plaats de naam Dal van Achor, tot op deze dag”* (Joz.7:25b-26). Achan is een typebeeld van het “afkerige” Israël van de 10 stammen. Maar nadat Israël “gestenigd” (als vergelijking met Achan) en gestorven was – weggevoerd uit haar land – zou God haar uit haar “graf” doen opstaan, zoals in Hosea 13:14 wordt uitgeroepen: *“Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit (sv: vrijmaken van) de dood, waar zijn uw pestziekten (sv: pestilentien)? Graf, waar is uw verderf? Berouw verbergt zich voor Mijn ogen!”* De verschrikkingen van de dood zullen wegvlieden; niet langer zou zij in de verschrikkelijke duisternis van het Germaanse afgodendom behoeven te verkeren. Niet langer zou het God berouwen dat Hij Israël eens uit de volkeren geroepen had (*“Berouw zal van Mijn ogen weggerukt zijn”* staat er eigenlijk in de grondtekst van Hosea 13:14). Deze tekst is door Paulus aangehaald en betrokken op de opstanding van de rechtvaardigen bij [Jezus' zichtbare wederkomst](#): *“En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven*

staat: De dood is verslonden tot overwinning. Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?” (1Kor.15:54-55). Meer toegespitst moet het dus ook in Hosea een heenwijzing betreffen naar de opstanding ten laatsten dage. Naar onze mening zal deze voorzegging daarom haar rijkste vervulling krijgen in de tijd van Israëls herstel en van de Spade Regen-opwekking (vergelijk Rom.11:15): *“Want als hun (= Israëls) verwerping verzoening voor de wereld betekent, wat betekent dan hun aanneming anders dan **leven uit de doden?**”*

Om terug te keren naar Hosea 2, dezelfde belofte als vermeld in Hosea 2:14, komen wij ook in Jesaja 65:10 tegen: *“Saron zal tot een schaapskooi worden en het Dal van Achor tot een rustplaats voor rundvee (sv: tot een runderleger), voor Mijn volk, dat Mij gezocht heeft.”* In Hosea 2:15-16 wordt weer gezegd dat Israël – nu samen met gelovigen uit alle volkeren der aarde, zo moeten wij dit verstaan – de Here weer **“mijn Man”** zal noemen. De Baäls zal zij niet meer dienen. Dit deden zij totdat zij het Christendom aannamen nog steeds in de meest letterlijke zin, want de Kelten vereerden nog de god Bel (= Baäl)! In Hosea 2:18-19 (sv) belooft God dat Hij het bekeerde en gelovig geworden Israël weer zal **“ondertrouwen”**: *“En **Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid**; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. (En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen.”* Onder-

trouwen, nog niet trouwen, want dat zal pas gebeuren op de [Bruiloft van het Lam](#), aan het eind van de Gemeentelijke tijdsbedeling. Wat hier gezegd wordt over de wijze waarop dit ondertrouwen zal geschieden (“...in geloof...”), maakt weer duidelijk dat Israël niet als gewoon aards volk de vrouw van Christus wordt en dat deze vrouw evenmin slechts uit gelovige Israëlieten zal bestaan. Want in de Nieuwe (tijds)Bedeling zullen er mensen uit alle delen en volkeren der aarde, nadat zij het Evangelie gehoord en aangenomen hebben, komen tot de hoge standaard van een “leven in gerechtigheid, gericht, goedertierenheid, barmhertigheden, geloof en kennis des Heren” en aldus tot die gemeenschap met de Here Jezus Christus, die uitgedrukt wordt met de staat van “ondertrouw”! Het spreekt vanzelf dat diegenen die tot **de uiteindelijke Bruid van Christus** willen behoren, dit alles in [volmaaktheid](#) zullen moeten kennen!

Ook Hosea 5:15 en het daarop aansluitende Hosea 6:1, spreken over de bekering van Israël: *“Ik ga en keer terug naar Mijn woonplaats (sv: Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats), totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken. In hun benauwdheid (sv: als hun bange zal zijn) **zullen zij Mij ernstig zoeken.**” ... “Kom, laten wij terugkeren naar de HEERE, want Hij heeft verscheurd, maar Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, maar Hij zal ons verbinden.”* Er zal een tijd komen dat Israël de Here weer zal zoeken. Dat zal zijn als ze hun

schuld inzien en “bange zullen zijn”. Dit laatste ziet meer in het bijzonder op de nog later komende tijd van **Jakobs benauwdheid**, waar wij al eerder over spraken.

Vervolgens gaan wij naar Hosea 11:8-10a, welk gedeelte begint met de ontroerende uitroep van God dat Hij Israël niet voor altijd zal kunnen verlaten (vers 8): *“Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u uitleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, met u doen als met Zeboïm? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn medelijden is opgewekt. 9. Ik zal Mijn brandende toorn niet ten uitvoer brengen, Ik zal niet terugkeren om Efraïm te gronde te richten (sv: te verderven). Want **Ik ben God**, en geen mens, **de Heilige in uw midden**, en in de stad zal Ik niet komen. 10. Zij zullen achter de HEERE aan gaan, Hij zal brullen als een leeuw.”* Merk hierbij op dat Hij niet spreekt over Sódóm en Gomórra, maar over Adama en Zeboïm, twee minder belangrijke steden die met de eerstgenoemde ten onder gingen. Het is om aan te geven dat Israël een “bijwagen” van de heidenen geworden was. Precies hetzelfde is het geval met christenen die met de wereld willen meedoen; zij worden “tweederangs”-wereldlingen! In Hosea 11:9 zegt God dat Hij Efraïm-Israël weliswaar zal laten wegvoeren in de Assyrische ballingschap, maar Hij zal hem niet verderven. De tijd komt dat Israël weer de Here achterna zal wandelen (Hos.11:10). Zij zullen zich **bekeren** en Christus aannemen en ingevoegd worden in het Lichaam

des Heren, de Gemeente (de Kerk of de Gemeente is zowel het Lichaam als de – ondertrouwde – Vrouw des Heren; de man is het hoofd en de vrouw is het lichaam – zie Ef.5:23-30): *“want de man is hoofd van de vrouw, zoals ook Christus Hoofd van de Gemeente is; en Hij is de Behouder van het lichaam. Daarom, zoals de Gemeente aan Christus onderdanig is, zo behoren ook de vrouwen in alles hun eigen mannen onderdanig te zijn. Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de Gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, door haar te reinigen met het waterbad door het Woord, opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een Gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos (sv: onberispelijk) zou zijn. Zo moeten de mannen hun eigen vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert (sv: onderhoudt) het, zoals ook de Heere de Gemeente. Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.”*

Het Lichaam des Heren bestaat uit navolgers des Heren (achterna wandelen = volgen). Jezus zei: *“Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen”* (Matth.16:24). Het beeld van het Lichaam veronderstelt een volledig **één-worden met Jezus**. Het “achterna wandelen” wijst dus op het tot Lichaam

des Heren worden.

26

Uit wat in Hosea 12:11 geschreven staat, volgt eveneens dat Efraïm-Israël zich zal bekeren, althans dat zij daartoe opgeroepen zal worden door van God gezonden predikers, nadat zij opnieuw een tijd van omzwervingen zal hebben doorgeemaakt: *“Maar Ik ben de HEERE, uw God, sinds het land Egypte. Ik zal u weer in tenten doen wonen zoals in de dagen van de samenkomst. 11. En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken”* (Hos.12:10-11). Dit *“tot de profeten spreken”* en *“de visioenen talrijk maken”* verwijst echter in laatste instantie naar de Spade Regentijd, wanneer God Zijn Geest weer zal uitstorten en het uiteindelijk herstel van Israël wordt ingezet, **na** de tijd van “Jakobs benauwdheid”: *“Daarna zal het geschieden dat Ik **Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees**: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien”* (Joël 2:28). Onmiskenbaar wordt hier door Hosea een parallel-verband gelegd tussen deze profetische activiteit en het profetisch optreden van Mozes: *“Door een profeet heeft de HEERE Israël echter uit Egypte geleid en door een profeet werd het gehoed”* (Hos.12:14). Wij wezen hier al eerder op in hoofdstuk 2. ¹¹ Het zullen zeer bijzondere bedie-

¹¹ Voor uw gemak nogmaals vermeld: ...dat wij te

ningen zijn!

De opmerking van Hosea 12:13 heeft, zo blijkt uit de context, betrekking op de tijd dat Israël “in de vreemde” zou vertoeven: *“Jakob vluchtte naar het gebied van Syrië, Israël diende om een vrouw en om een vrouw hoedde hij vee.”* De herinnering aan Jakob, die in de vreemde “diende en hoedde om een vrouw” (Rachel), zegt iets over wat er met Israël in het westen zal gebeuren. Na Hosea 12:13-14 zouden wij kunnen toevoegen: “Zo zal ook met Efraïm gebeuren”, want dat wordt hier bedoeld. Ook **Israël** zal “dienen en hoeden om een vrouw”, zal zich verbinden met de vrouw die de Gemeente van Jezus Christus voorstelt. Ja, **het Israël van de 10 stammen zou het “thuisland” van het Christendom worden!** De volkeren die in de wereld nog altijd de naam dragen van “Christelijke volkeren” (zoals er bijvoorbeeld ook “Islamitische volkeren” zijn), zijn overwegend de Israël-volkeren. Tot op

verwachten hebben dat – zoals Israël destijds door de profeet Mozes (als instrument van God) uit Egypte werd uitgeleid – Israël in de eindtijd van haar ballingschap iets dergelijks zal meemaken. Hoe dit zal zijn lezen wij in Hosea 12:11, *“En Ik zal tot de profeten spreken, en Ik zal de visioenen talrijk maken, en Ik zal door de dienst van de profeten in gelijkenissen spreken”* (vergelijk [Joël 2:28](#)). Wij zullen hierbij moeten denken aan [de Spade Regen-opwekking van de eindtijd](#), waarop de profetische tijd van **“de benauwdheid van Jacob (= Israël)”** zal uitlopen. Alsdan zullen opnieuw van God gezonden predikers in een wonderbare bediening staan en zij zullen de gelovigen voorbereiden op een nieuwe exodus, [de wegname van de Gemeente](#). (noot AK)

zijn huwelijk is de aartsvader Jakob te beschouwen als een type van de weggezonden “vrouw” Israël (onder de Oude [tijds]Bedeling waren Juda en Israël de vrouw of de vrouwen van God). Maar na zijn huwelijk is niet Jakob, maar zijn zijn beide vrouwen typen van de vrouw van Christus (en dat is in die “nieuwe situatie”, de Nieuwe Bedeling, **de Gemeente van gelovigen uit alle volkeren**). De zinnebeeldige en profetische geschiedenis van Jakob in Haran schetst ons de “rol-overname” van Israël door de Gemeente/Kerk. Een andere geschiedenis waarin die rol-overname geschetst wordt, is die van Ruth (men leze mijn studie [“Het boek Ruth in profetisch licht”](#)). Bedacht moet overigens worden dat het feitelijke verschil tussen de Oude en de Nieuwe (tijds)Bedeling is – voor wat de “vrouw van God” betreft – dat in de Oude (tijds)Bedeling het waarachtig gelovige deel van Israël de “vrouw” vormde, terwijl in de Nieuwe Bedeling het waarachtig gelovige deel uit Israël en alle andere volken tezamen deze “vrouw van God” vormen: *“Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen was in het vlees en die onbesnedenen genoemd werd door hen die genoemd worden besnijdenis in het vlees, die met de hand gebeurt, dat u in die tijd zonder Christus was, **vreemd van het burgerschap van Israël** en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte. U had geen hoop en was zonder God in de wereld. **Maar nu, in Christus Jezus, bent u, die voorheen veraf was, door het bloed van***

Christus dichtbij gekomen. Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken” (Ef.2:11-15). De ballingschap van Israël moest komen toen het waarachtig gelovige deel van Israël, het “getrouwe overblijfsel”, voor God ontoelaatbaar klein geworden was – in de symbolische voorstelling moest de vrouw toen verstoten worden.

In de wat moeilijke tekst van Hosea 13:13 (sv) wordt ook op de bekering van Israël en haar overgang tot het Christelijk geloof gezinspeeld: *“Smarten van een barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind; want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan.”* Na de benauwdheid die Efraïm zal moeten doormaken – als een *“barende vrouw”* – zal hij toch, zij het vrij laat (“ver over tijd”, dat wil zeggen: als de Oude [tijds]Bedeling verstreken is) “zonen” (= wedergeborenen) voortbrengen. De letterlijke vertaling van het laatste deel van deze tekst van Hosea 13:13 luidt: *“Hij is een niet wijze zoon, want in de tijd (daarvoor) staat hij niet in de tijd van het uitbreken van zonen”*. Wij proeven hierin een verwijt. Even erg, zo niet erger, is het als wij – in de Nieuwe (tijds)Bedeling waarin wij nu leven – na de wedergeboorte **geestelijk niet**

groeien en dus **kinderen** in het geloof **blijven**: “Want hoewel u, gelet op de tijd, (bijbel)leraars zou moeten zijn, hebt u weer iemand nodig die u onderwijst in de grondbeginselen van de woorden van God. U bent geworden als mensen die melk nodig hebben en niet (geestelijk) vast voedsel. Ieder immers die van melk leeft, is **onervaren in het woord van de gerechtigheid**, want hij is (geestelijk gezien) een kind. Maar voor de volwassenen (sv: **de volmaakten**) is er het vaste (geestelijke) voedsel, voor hen die hun zintuigen door het gebruik ervan geoefend hebben om te kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad” (Hebr.5:12-14). En als wij de lijn nog verder doortrekken, komen wij tot het te laat zijn voor de Bruiloft van het Lam, in de laatste dagen van deze (tijds)bedeling: “Als zij (de dwaze maagden ¹²) nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere (dwaze) maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open! En hij, antwoordende, zei: **Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet.**” (Matth.25:10-12, sv). Over de “vruchten der bekering waardig” die Efraïm zal

¹² Er is hier – heel bewust – gekozen voor het woord **MAAGD** uit de Statenvertaling. Zowel de HSV als de NBV hebben dit woord vertaald met meisjes, wat in deze context onjuist is. Het woord **maagd staat namelijk voor reinheid, zuiverheid, kuisheid etc.** en kan – in de geestelijke zin waarvoor het hier bedoeld is – ook het mannelijk geslacht inhouden (daar die net zo goed tot de Bruid van Christus zullen behoren). (noot AK)

voortbrengen, al is het dan na lange tijd, lezen wij in Hosea 13:15a, een tekst die wij al eerder bespraken in dit 6^{de} hoofdstuk. ¹³

In het laatste hoofdstuk wordt Israël toegeroepen “*Bekeer u!*” en, alsof zij op reis moeten, wordt tot hen gezegd het Boek Hosea mee te nemen: “***Bekeer u, Israël, tot de HEERE, uw God, want u bent***

¹³ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Wij hebben inmiddels vastgesteld dat in de profetieën van de Bijbel sprake is van **een westwaartse trek van Israël**, nadat het door Assyrië was weggevoerd. Diezelfde profetieën vertellen ons ook dat Israël zich na haar wegvoering weer **tot God zou bekeren** en dit zou gebeuren in de nieuwe woonplaats waarheen zij zou trekken. Ook in het boek Hosea wordt ons dit meegedeeld. Zoals bijvoorbeeld in Hosea 13:15, waar wordt gezegd, dat Efraïm-Israël uiteindelijk vrucht zal dragen – tot **geestelijke vruchtdracht** zal komen – maar eerst moet hij weggevoerd worden (met de verdorrende “oostenwind”, naar het westen dus): “*Ook al draagt hijzelf tussen broeders vrucht, de oostenwind zal komen, de adem van de HEERE, die opsteekt uit de woestijn. Zijn bron zal uitdrogen en zijn wel droogvallen. Die zal de schat plunderen van al zijn kostbare voorwerpen.*” Een juistere vertaling van deze tekst (Hosea 13:15) is: “***Hoewel hij vrucht zal voortbrengen..., toch zal er een oostenwind komen...***”. In Hosea 2:13 staat dat God Israël zal lokken en voeren in de “woestijn der volken” (over deze woestijn spraken wij al eerder in hoofdstuk 5 ¹³) en dáár – aan het eind van die woestijnreis (Hosea 2:14a); als zij in een vruchtbaar land is aangekomen – zal Hij tot haar hart spreken (wat wijst op het overtuigingswerk van de Heilige Geest) (Hosea 2:13-14a). En in Hosea 12:10 zegt God, dat Hij Israël wederom in tenten zal doen wonen – zij zullen dus wederom een zwervend bestaan moeten leiden – maar daarna zal Hij **Zich weer aan hen openbaren** (Hosea 12:11).

(noot AK)

gestruikeld (sv: **gevallen**) door uw ongerechtigheid. 3. Neem deze woorden met u mee, **bekeer u tot de HEERE**. Zeg tegen Hem: *Neem alle ongerechtigheid weg, neem het goede aan (sv: **en geef het goede**)*. *Dan zullen wij de offers van onze lippen nakomen*" (Hos.14:2-3). Het zijn onmiskenbaar aanduidingen van de "ballingschapsreis" die de kinderen Israëls zouden moeten maken en van **een nieuwe tijd van genade**, die voor hen zou aanbreken **in hun nieuwe land** in het westen. Wat God hier zegt over het Boek Hosea komt in feite hierop neer dat het volledig verstaan van dit Boek pas mogelijk zal zijn **nà de bekering van Israël**, dus in de Nieuwe (tijds)Bedeling. Wij moeten er rekening mee houden dat sommige Bijbelgedeelten zijn "toegesloten en verzegeld" tot een bepaalde tijd (vergelijk [Daniël 12:9](#)): *"Toen zei Hij: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven geheim en **verzegeld tot de tijd van het einde**."*

Van die nieuwe tijd van genade voor Israël, die zal samenvallen met de, zogenaamde, genade-tijds-bedeling, lezen wij daarna in Hosea 14:5-9, de laatste passage die in het boek Hosea aan de bekering van Israël is gewijd: *"Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want Mijn toorn heeft zich van hem afgewend. 6. Ik zal voor Israël zijn als de dauw. Hij zal in bloei staan als de lelie, wortel schieten als de Libanon. 7. Zijn jonge loten zullen uitlopen, zodat zijn pracht (sv: **zijn heerlijkheid**) zal zijn als die van de olijfboom, en hij zal een geur*

hebben als de Libanon. 8. Zij zullen opnieuw in zijn schaduw zitten (sv: Zij zullen wederkeren, zittende onder zijn schaduw), koren verbouwen (sv: zij zullen ten leven voortbrengen als koren) en in bloei staan als de wijnstok; zijn gedachtenis zal zijn als de wijn van Libanon. 9. Efraïm, wat heb ik nog met de afgoden te maken? Ik heb hem verhoord en zal naar hem omzien. Ik zal (hem) zijn als een altijd groene cipres (sv: dennenboom). Door Mij is bij u vrucht te vinden (sv: uw vrucht is uit Mij gevonden).” God zal de afkering van Israël genezen en hen vrijwillig liefhebben (vers 5). Het beeld van de vrouw komt hier voor de laatste keer naar voren. Als de Gemeente van Christus zullen zij die zich bekeren, samen met de christenen uit de heidenen, de ondertrouwde vrouw van Christus zijn. **God zal dan Israël weer rijkelijk zegenen.** Hij zal Israël zijn “als de dauw” en in haar nieuwe woonplaats in het westen, “aan het einde der aarde” (de “rand van het continent”), zal Efraïm- of Jozef-Israël tot grote heerlijkheid en macht komen (vers 6-8). De geschiedenis leert ons hoe wondervol deze beloften in vervulling zijn gegaan aan de Christelijke volkeren rondom de Noordzee en hun broedervolken elders in de wereld. Wij wezen hier al eerder op in dit hoofdstuk. Ongetwijfeld is dit alles een voortvloeijsel van de belofte die aan Abraham – en de eerstgeboortezegen die aan Jozef, de leider en “afgezonderde” (vorst) van zijn broe(de)rs – gegeven werd. Lees hoe de profetie van Hosea overeenstemt met de woorden van de aartsvader

Jakob op zijn sterfbed tot Jozef gericht! *“Jozef is een jonge vruchtbare boom, een jonge vruchtbare boom bij een bron (sv: Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein). Elk van zijn takken (letterlijk: “dochters”) loopt over de muur. Boogschutters hebben hem verbitterd, beschoten en hem gehaat, maar zijn boog bleef gespannen; zijn armen en handen bleven soepel (sv: zijn gesterkt geworden) door de handen van de Machtige van Jakob, – vandaar dat Hij de Herder is, de rots van Israël (sv: daarvan is hij een herder, een steen Israëls) – door de God van je vader, Die je zal helpen, en door de Almachtige, Die je zal zegenen met zegeningen uit de hemel van boven, met zegeningen uit de watervloed, die beneden ligt, met zegeningen van borsten en baarmoeder. De zegeningen van je vader gaan de zegeningen van mijn (voor)vaderen te boven, tot aan de begerenswaardigheid van de eeuwige heuvels. Zij zullen zijn op het hoofd van Jozef, ja, op de (hoofd)schedel van de gewijde (sv: de afgezonderde) onder zijn broers”* (Gen.49:22-26). Efraïm-Israël zou zich geweldig uitbreiden en vermenigvuldigen (Hosea 14:7 en Genesis 49:22 – voor “takken” staat hier in de grondtekst letterlijk “dochters”).

Een moeilijke tekst is nog Hosea 14:8a. Het gaat hier niet over de terugkeer naar het oude land (Palestina) in het laatste der dagen, maar over de bekering of terugkeer tot de God der vaderen, Die Zich in de volheid van de tijd openbaarde in Jezus Christus: *“Zij zullen wederkeren, zij die leven onder*

zijn schaduw”, staat er eigenlijk. Dat wil zeggen: de inwoners van de Israëllanden van West-Europa en elders (Noord-Amerika, Australië, Zuid-Afrika etc.) zullen voor lange tijd **de Here dienen**. Zij zullen ontvangen “...*de Geest van de HEERE... de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEEREN*” (Jes.11:2) en “*de Geest van aanneming tot kinderen*” (Rom.8:15). “**Nieuw leven**” zullen zij **voortbrengen** (vergelijk Hosea 14:8 (SV): “ten leven voortbrengen”).

Tenslotte moeten wij er nog op wijzen dat God hier, in Hosea 14:7 (hierboven vermeld) en in Jeremia 11:16-17, Israël vergelijkt met een olijfboom, één van de meest leef-krachtige en nuttige bomen uit het rijk van de natuur en in het algemeen het typebeeld van de rechtvaardige in de Bijbel: “*Een bladerrijke olijfboom, met welgevormde vruchten, had de HEERE u als naam gegeven. Maar nu heeft Hij onder het geluid van een groot gedruis een vuur onder hem aangestoken, zodat zijn takken gebroken zijn. Want de HEERE van de legermachten, Die u heeft geplant, heeft een kwaad over u uitgesproken – vanwege het kwaad dat het huis van Israël en het huis van Juda met elkaar bedreven hebben, door Mij tot toorn te verwekken door reukoffers te brengen aan de Baäl*”, en vergelijk Psalm 52:10: “*Maar ik zal zijn als een bladerrijke olijfboom in het huis van God; ik vertrouw op Gods goedertierenheid, eeuwig en altijd.*”

Het beeld van de olijfboom wordt vele eeuwen later ook door de apostel Paulus gebruikt voor het volk van Israël: *“Als nu enige van die takken afgerukt zijn, en u, die een wilde olijfboom bent, in hun plaats bent geënt en mede deel hebt gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom, beroem u dan niet tegenover de takken. En als u zich beroemt: U draagt de wortel niet, maar de wortel u. U zult dan zeggen: De takken zijn afgerukt, opdat ik zou worden geënt. Dat is waar. Door ongeloof zijn zij afgerukt en u staat door het geloof. Heb geen hoge dunk van uzelf, maar vrees. Want als God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, dan is het ook mogelijk dat Hij u niet spaart. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God: strengheid over hen die gevallen zijn, over u echter goedertierenheid, als u in de goedertierenheid blijft. Anders zult ook u afgehouden worden. En ook zij zullen, als zij niet in het ongeloof blijven, geënt worden, want God is machtig hen opnieuw te enten. Want als u afgehouden bent uit de olijfboom die van nature wild was, en tegen de natuur in op de tamme (sv: goede) olijfboom geënt bent, hoeveel te meer zullen zij die natuurlijke takken zijn, geënt worden op hun eigen olijfboom.”* (Rom.11:17-24)

De olijfboom is **het symbool voor Israël** – gehéél Israël, Juda en Israël samen dus – als volk dat op een zedelijk en geestelijk hoger peil staat als de heidenvolkeren, **het volk van kinderen Gods, van rechtvaardigen**. Vandaar dat deze boom in de

Nieuwe (tijds)Bedeling kan worden beschouwd als uitbeelding van het volk van de wáre christenen (uit zowel Israël als uit de heidenen). Wanneer Israël en Juda als natuurlijke volken bedoeld worden – dus als volk tussen alle overige volkeren der aarde – gebruikt de Bijbel andere symbolen: Juda is dan de vijgenboom en **Israël de wijnstok**. Zie bijvoorbeeld Hosea 9:10 + 10:1 (SV), *“Ik vond Israël als druiven in de woestijn, Ik zag uw vaderen als de eerste vrucht aan de vijgenboom in haar begin; maar zij gingen in tot Baäl-peor, en zonderden zich af tot die schaamte, en werden gans verfoeilijk naar hun boelerij ¹⁴”* ... *“Israël is een uitgeledigde wijnstok, hij brengt weer vrucht voor zich; maar naar de veelheid van zijn vrucht heeft hij de altaren vermenigvuldigd; naar de goedheid van zijn land, hebben zij de opgerichte beelden goed gemaakt.”* En Psalm 80:9, *“U hebt een wijnstok uit Egypte uitgegraven, de heidenvolken verdreven en hém geplant.”* De onvruchtbare vijgenboom van Mattheüs 21:19 is een beeld van Juda – de Joden – dat voor vele eeuwen verdorren zou (in het volgende hoofdstuk gaan wij nader in op de toekomst van Juda): *En toen Hij een vijgenboom langs de weg zag, ging Hij ernaar toe en vond er niets aan dan alleen bladeren. Hij zei tegen hem: Laat er aan u geen vrucht meer groeien in eeuwigheid! En de vijgenboom verdorde onmiddellijk.”* In Zijn profetische rede gebruikt

¹⁴ Boelerij = Van boeleren, of boelen = In overspel, in ontucht leven; ongetrouwd met elkaar leven. (noot AK)

Jezus op een gegeven moment de vijgenboom voor een gelijkenis: *“Leer van de vijgenboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is”* (Matth.24:32), *“Kijk naar de vijgenboom en naar alle bomen. Zodra ze uitlopen en u dat ziet, weet u uit uzelf dat de zomer al nabij is”* (Luk.21:29b-30). Deze gelijkenis is op zichzelf ook **profetisch**. Het ontluiken van de vijgenboom zagen wij vervuld worden in de oprichting van de Joodse staat Israël in 1948. Dit was aan het begin van het dekolonisatie-tijdperk. Het onafhankelijk worden van vele andere naties is bedoeld met het uitspruiten van de andere bomen. De “zomer” is het (1000-jarig) [Vrederijk van Christus](#).

Ook het laten halen van een ezel door Jezus bij Zijn intocht in Jeruzalem was **profetisch**: *“Ga het dorp in dat voor u ligt, en u zult meteen een ezelin vinden die vastgebonden is, en een veulen bij haar; maak ze los en breng ze bij Mij”* (Matth.21:2). De profeet Zacharia profeteerde hierover: *“Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland, arm, en rijdend op een ezel, op een ezelsveulen, het jong van een ezelin”* (Zach.9:9). Maar Genesis 49:11 werpt wel een zeer bijzonder licht op dit gebeuren: *“Hij bindt zijn jonge ezel **aan de wijnstok** en het veulen van zijn ezelin aan de edelste wijnstok; hij wast zijn kleren in wijn en zijn gewaad in druivenbloed.”* **De wijnstok** is hier **het**

Israël van de 10 stammen. En de betekenis van deze profetie is, dat het verbond (de ezel) zou worden losgemaakt van Juda en worden vastgebonden aan Israël.

Om nu terug te komen op de passage over de olijfboom in Romeinen 11:17-24, hoezeer sluit het onderricht van Paulus hier aan bij wat wij al enige malen stelden: **de Israëllanden zijn de “thuislanden” van het Christendom.** God heeft de oude olijfboom Israël gesnoeid – de ballingschappen – en de “onbekeerlijke takken” afgebroken. Maar de boom zelf, het heilig overblijfsel, blééf. Zij werd tot in de Apostolische eeuw voornamelijk in Palestina gevonden, daarna hoofdzakelijk in West-Europa. En in de Nieuwe (tijds)Bedeling worden in die oude, goede olijfboom “takken van de wilde olijfboom” – christenen uit de heidenvolkeren – ingeënt. Paulus maakt verder duidelijk dat het ongehoorzame deel in zijn (en onze) tijd eigenlijk geheel en al samenvalt met het Juda-deel van Israël, Joods Israël, de Joden. Merkwaardig eigenlijk, want wij dienen te bedenken dat zij in de Oudtestamentische tijd het langst getrouw bleven. Er staat echter ook geschreven dat Israël haar ziel meer gerechtvaardigd heeft dan Juda: *“Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël (in geestelijke zin) overspel had gepleegd, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook (in geestelijke zin) hoererij bedrijven. Zo gebeurde*

het dat het land door haar lichtzinnige hoerij **ont-heiligd** werd, want zij pleegde **overspel** met steen en met hout (= met dode afgoden). Zelfs in dit alles heeft haar trouweloze zuster Juda zich niet tot Mij bekeerd met heel haar hart, maar slechts in schijn, spreekt de HEERE. Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij (sv: de afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan) het trouweloze Juda” (Jer.3:8-11). Juda is derhalve het deel van Israël waarover de verharding gekomen is (Rom.11:25) en dat zal zo blijven tot aan de Spade Regen-opwekking (“En zo zal héél Israël – dat wil zeggen: Efraïm-Israël èn Juda – zalig worden”): “Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van dit geheimenis (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er voor een deel verharding over Israël is gekomen, totdat de volheid van de heidenen is binnengegaan. En zo zal heel Israël zalig worden, zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob (= Israël).” (Rom.11:25-26)

De boom bestond dus oorspronkelijk uit het “Huis van Israël” èn het “Huis van Juda”: “Een bladerrijke olijfboom, met welgevormde vruchten, had de HEERE u als naam gegeven. Maar nu heeft Hij onder het geluid van een groot gedruis een vuur onder hem aangestoken, zodat zijn takken gebroken zijn. Want de HEERE van de legermachten, Die u heeft geplant, heeft een kwaad over u uitgesproken –

vanwege het kwaad dat het huis van Israël en het huis van Juda met elkaar bedreven hebben, door Mij tot toorn te verwekken door reukoffers te brengen aan de Baäl” (Jer.11:16-17). Het merendeel van Juda – het Joodse volk – is op het ogenblik (nog altijd) afgesneden en de heidenchristenen zijn ingevoegd. Maar de boom is nog altijd dezelfde boom als in de dagen van de Oude (tijds)Bedeling: **Israël** (de rechtvaardigen uit Israël). Zodat wij hier andermaal een “theologisch bewijs” vinden voor de stelling dat **het Israël van de 10 stammen** er vandaag de dag nog altijd is – het is niet “verdwenen” – en, wat meer is, dat het in onze hedendaagse volkerenwereld bekend moet zijn als de christelijke volkerengroep, de thuislanden van het Christendom, want al die ingeënte wilde takken zijn tot Christus bekeerde heidenen!

Wie zou – dit alles overdenkende en ziende zoveel stukken van de grote “legpuzzel” van Gods Raadsplan bijeengebracht en tezamen gevoegd – niet instemmen met de apostel Paulus en uitroepen: “O, diepte van rijkdom, zowel van wijsheid als van kennis van God, hoe ondoorgrondelijk zijn **Zijn oorden** en onnaspeurlijk **Zijn wegen!**” (Rom. 11:33)?

EINDE van deel 6